|| ஶ்ரீ: ||

பரமைகாந்திகளின் ஸ்வஸ்திவாசனம்

வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீ உ வே கருணாகராசார்யார்,
சென்னை

பரமைகாந்திகளின் ஸ்வஸ்திவாசனம்

ம்ருகாரத்தின் இரண்டாவது மந்திரம்:-

யஸ்யேதம் ப்ராணன்னிமிஷத்யதேஜதி
யஸ்ய ஜாதம் ஜனமாநஞ்ச கேவலம் ।
ஸ்தௌம்யக்னிம் நாதிதோ ஜோஹவீமி
ஸ நோ முஞ்சத்வகும் ஹஸ: ॥

இந்த மந்திரமும் முந்தைய மந்திரத்தினைப் போல உபரிஷ்டாத் ஜ்யோதிர் ஜகதீ ***என்னும் பாவகையினைச் சேர்ந்த பாடல் அதாவது ரிக் ஆகும். இதனில் (1)*** யஸ்ய ***(2)*** இதம் ***(3)*** ப்ராணத் ***(4)*** நிமிஷத் ***(5)*** யத் ***(6)*** ஏஜதி ***(7)*** யஸ்ய ***(8)*** ஜாதம் ***(9)*** ஜனமாநம் ***(10)*** ச ***(11)*** கேவலம் ***(12)*** ஸ்தௌமி ***(13)*** அக்னிம் ***(14)*** நாதித: (15) ஜோஹவீமி ***(16)*** ஸ: (17) ந: (18) முஞ்சது ***(19)*** அகும்ஹஸ: என்று பத்தொன்பது பதங்கள் தேறுவதாகப் பத பாடத்திலிருந்து உணரலாம்.

இதற்கு ஸ்ரீ ஸாயணாசார்யர் காட்டும் பொருள்:- ப்ராணத் - ***மூச்சு விடுகின்றவைகளும்*** நிமிஷத் - ***இமை கொட்டுபவைகளும் ஆகிய*** யத் இதம் ***இவை அனைத்தும் மற்றும்*** ஏஜதி - ***அசைபவைகளும் ஆகிய அனைத்தும்*** யஸ்ய - ***எந்த அக்னிக்கு உட்பட்டதோ,*** ஜாதம் - ***(இந்த அடிப்படையிலே) இதற்கு முன் தோன்றியவைகளும்*** ஜனமாநம் - ***தோன்றிக் கொண்டிருப்பவைகளும் ஆன அனைத்தும்*** கேவலம் - ***வேறு எந்த வித ப்ரமாணத்தினையும் எதிர் பாராது அதாவது வேதம் தவிர ப்ரமாணத்தினுடைய தேவையே இன்றி*** யஸ்ய - ***எந்த அக்னிக்கு உட்பட்டவைகளோ*** தம் - ***அந்த*** அக்னிம் - ***அக்னிபகவானை*** ஸ்தௌமி - ***துதிக்கின்றேன்.*** நாதித:- அவனுடைய

திருவருளினை வேண்டிடுபவனாய், ஜோஹவீமி - *மீண்டும் மீண்டும் அவனுக்கு ஹோமங்களைச் செய்கின்றேன்.* ஸ:- அவன் ந: அடியோங்களை அகும்ஹஸ:- பாவங்களிலிருந்து முஞ்சது- விடுவித்தருளட்டும் என்பதாகும்.

இதனால் தேறுவது என்ன? இப்பொழுதும் முற்காலம் வருங்காலம் என்ற வேற்றுமையே இன்றி எக்காலத்தும்

எனக்கே ஆட் செய் எக்காலத்தும் என்று என்
மனக்கே வந்து இடைவீடின்றி மன்னித்
தனக்கே ஆக எனைக் கொள்ளும் ஈதே
எனக்கே கண்ணனை யான் கொள் சிறப்பே !

என்றும்

எக்காலத்து எந்தையாய் என்னுள் மன்னில் மற்று
எக்காலத்திலும் யாதொன்றும் வேண்டேன்

என்றும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி அனைத்துச் சேதனங்களும் அசேதனுங்களும் அக்னி என்ற பெயருடைய ஒருவனுக்குப் பணிவிடை செய்யவே ஏற்பட்டவை. அந்த அக்னியினை ஸ்தோத்ரம் செய்வோம். மீண்டும் மீண்டும் அவன் திருவருளை நாடித் தொடர்ந்து அவனுக்குப் பொருள்களை அர்ப்பணித்து ஆராதனைகள் செய்வோம். அவன் நம்மைப் பாவங்களிலிருந்து விடுவித்தருளிட வேண்டும் என்று அக்னி என்பவனை வேண்டுவதே இப்பாடலின் பொருள் என்பது தானே.

இங்குள்ள அக்னி என்கின்ற தொடரை அழகிய மணவாளனாக அல்லது அழகப்பிரானாக நம் கண்முன் அர்ச்சையிலே காட்சி அருளும் எம்பெருமானைக் குறிப்பதாகப் புரிந்து கொண்டால் தான் இங்கு சொல்லப்பட்ட மீதி அனைத்துப் பெருமைகளும் மிக நன்கு பரப்ருஹ்மம் ஆகிய அவனுக்கே பொருந்தும் , வெறும் அக்னி என்கின்ற தேவதைக்கு சற்றும் பொருந்தா என்பதற்கு விளக்கமே தேவை இல்லை அல்லவா ?

ஸ்ரீபராசர பட்டர்

உபாதத்தே ஸத்தாஸ்திதி – நியமனாத்யைஸ் சிதசிதெள

ஸ்வம் உத்திஸ்ய ஸ்ரீமான் இதி வததி வாக் ஒளபநிஷதீ ।

என்று அருளியதையே மேற்கோளாகக்காட்டி ஸ்வாமி தேஸிகன் ப்ரதானப்ரதிதந்த்ராதிகாரத்தில் அருளியது இம் மந்திரத்தின் எதிரொலியே எனலாம்.

ஆழ்வார் அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனனை என்பது போன்று அருளிடுவது அனைத்துமே இதன் விளக்கமே.

எனவே இந்த மந்திரத்தினை இதற்கு மேல் விளக்க வேண்டியதில்லை எனலாம்.

மந்திரப் பாடலிலே வரும் நாதித: என்ற தொடருக்குப் பலத்தினை (பயனை) இரப்பவனாக அதாவது வேண்டுபவனாக இருக்கும் நான் என்று யாகம் செய்யும் யஜமானன் தன்னைக் குறிப்பிடுவதாகப் பொருள் கொண்டார் ஸ்ரீஸாயணாசார்யர். அதனை அடி ஒற்றி வேத புருஷனை வேதத்தாழ்வானாகச் சுவைக்கும் நாம் நின் திருப்பணிவிடைகளை – கைங்கர்யங்களைச் செய்து நின்னை மகிழ்விக்க வேண்டுபவனாக இருக்கும் அடியேன் என்று பொருள் கொண்டோம்.

ஆனால் நாதித: என்ற சொல் வேண்டுபவன் அதாவது இரப்பாளன் என்ற பொருளை நேரே தராது. வேண்டப்படுபவன் என்ற பொருளில் தான் நேரே வரும். புக்தா: ப்ராஹ்மணா: என்று கூறும் வழக்கு உண்டு. ப்ராஹ்மணர்கள் சாப்பிட்டு விட்டார்கள் என்ற பொருளில் இத்தொடர் வருகின்றது. இங்கு புக்தா: என்பதற்கு நேர்த் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு சாப்பிடப்பட்டார்கள் என்று தான் அமையும். ஆனாலும் அப்பொருள் பொருந்தாததாலே சாப்பிட்டார்கள் என்றே பொருள் கொள்கின்றோம். Passive voice -ல் உள்ளதை Active voice -ல் மாற்றிப் பொருள் கொள்கின்றோம். இதனைப் பெரும்பாலான வடநூல் இலக்கண வித்தகர்கள் கர்த்தரி க்த: என்ற இலக்கண நெறி அமைத்து ஏற்றுக் கொண்டார். இந்த மரபினை ஏற்றுக்

காளிதாஸ மஹாகவி

வனாய பீத - ப்ரதிபத்த - வத்ஸாம்

என்று தொடர் இட்டு ரகுவம்சம் இரண்டாம் ஸர்கம் முதல் சுலோகத்திலே திலீப மஹாராஜன் வஸிஷ்டர் அருளிய படிப் பிள்ளை வரம் வேண்டி மேய்த்த நந்தினிப் பசு மாட்டினை வருணிக்கின்றான். இங்கு பீதஸ்ச ப்ரதிபத்தஸ்ச வத்ஸோ யஸ்யாஸ் ஸா என்கின்ற விக்ரஹ அமைப்பை உடையது பீதப்ரதிபத்தவத்ஸா என்கின்ற தொடர் மூலம் பாலைப் பருகியதும் மீண்டும் கட்டப்பட்டதும் ஆன கன்றை உடைய நந்தினியினை... என்பது அவன் கருதும் பொருள். இதனில் பீத: என்கின்ற தொடர் பருகப்பட்ட என்ற பொருளை உடையது ஆயினும் பருகிய அதாவது பாலைப் பருகிய கன்று என்ற பொருளில் வந்துள்ளது காண்க. அதுபோல இந்தத் தொடருக்குப் பொருள் கொள்ள வேண்டி வருகின்றது என்று கொண்டு ஸ்ரீஸாயணாசார்யர் பாஷ்யம் இட்டார். அதனை ஏற்றே அடியேனும் பொருள் கூறியுள்ளேன்.

ஆனாலும் நாதித: *என்பதற்கு அருளிப்பாடு இடப்பட்டவன் என்று கூட வேதத்தினை வேதத்தாழ்வானாக ரஸிக்கும் நாம் பொருள் கொள்ளலாம்.*

ஆழ்வாருடைய வீற்றிருந்த திருவாய்மொழியின் ப்ரவேசத்திலே ஈட்டில் நித்ய விபூதியையும் லீலாவிபூதியையும் உடையனாய் இருக்கிற தன் படிகள் ஒன்றும் குறையாதபடி கொண்டு வந்து காட்டிக் கொடுத்துக் கண்டீரே, நாம் இருக்கிறபடி ? இந்த ஐச்வர்யம் எல்லாம் ஒன்றாய்த் தலைக் கட்டுவது நீர் உம்முடைய வாயாலே ஒரு சொல்லுச் சொன்னால் காணும் ! என்று இவர் திருக்கையிலே தாளத்தைக் கொடுக்க, அவ்விருப்புக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார் என்று உள்ளது காண்க. இதன் அடிப்படையில் எம்பெருமான் அருளிப்பாடு இட அதன் பிறகு தான் நாம் அதன்படிப் பணிவிடை செய்யவேண்டும் என்ற மரபு அமைந்தது போலும். இதன் படி அருளிப்பாடு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்!

என்று அர்ச்சகர் அருளியவாறே நாயந்தே நாயந்தே என்று கூறி அதனை ஏற்று நாதிதன் ஆயினேனே என்று உருகி வேதம். அருளிச் செயல், புராணம் இவைகளை விண்ணப்பம் செய்யும் நிலையை நாம் ஸந்நிதிகளில் காண்கிறோம். இதனைத் தானும் பின் பற்றுவதை உணர்த்துவது போல நாதிதோ ஜோஹவீமி எனறு வேதத்தாழ்வான் பாடுகின்றான் போலும்.

இப்படி நாதிதனாக அல்லாது போனால் திருமங்கை ஆழ்வார் மங்களாசாஸனப் பாசுரமே அருளமாட்டாராம். ஆம் இப்படி ஒரு சுவையான ஐதிஹ்யமும் உண்டு.

திருவெவ்வுளை மங்களாசாஸனம் செய்து விட்டுத் திருநின்றவூர் எழுந்தருளினாராம் ஆழ்வார். அங்கு பக்தவத்ஸலப் பெருமாள் ஆழ்வாருக்கு அருளிப்பாடு இட்டுப் பாடும் எம்மை ! என வேண்டிடவில்லை. ஆழ்வார் நாதிதராக ஆகாததால் அவனுக்கு மங்களாசாஸனப் பாசுரம் அருளிடவில்லையாம். திருவல்லிக்கேணி சென்றுவிட்டார்.

நின்றவூர் பிராட்டி பக்தவத்ஸலப் பெருமாளை கேட்டாளாம் ஆழ்வார் உம்மைப் பாடினாரா?

இல்லையே!''

''நீர் அருளிப்பாடு செய்து பாடச்சொல்லிச் கேட்டீரா ?''

''இல்லையே''

அது தான் பாடாது போய்விட்டார். இவர் தானே கடைசி ஆழ்வார். இவரும் உம்மைப் பாடாது போய் விட்டால் நீர் திவ்யதேசத்து எம்பெருமான் பெருமான் ஆவது எப்படி ? அவரைத் தேடிச் சென்று வேண்டிக் கேட்டு ஒரு பாசுரமாவது பெற்று வரும்.

எம்பெருமான் ஆழ்வாரைத் தேடிச் சென்றான். ஆழ்வார் அப்போது திருக்கடல்மல்லை எம்பெருமானைப் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றாராம். ஆழ்வாரின் பின் நின்று அவர் கவனத்தைத் தன் பால் திருப்பித் தன்னையும் பாடும் படி வேண்டினானாம் நின்றவூர் பக்தவத்ஸலன். இப்பொழுது நாதிதன் ஆகிய படியால் ஆழ்வார் அவனையும்

பாடினாராம். இதனால் தான் பாராயது திருமொழியில்

பூண்டவத்தம் பிறர்க்கடைந்து தொண்டு பட்டுப்
பொய்ந்நூலை மெய்ந்நூல் என்றும் ஓதி
மாண்டு, அவத்தம் போகாதே வம்மின் ! எந்தை
எம் வணங்கப்படுவானை கணங்கள் ஏத்தும்
நீண்டவத்தக் கருமுகிலை எம்மான் தன்னை
நின்றவூர் நித்திலத்தைத் தொத்தார் சோலைக்
காண்டவத்தைக் கனல் எரி வாய்ப் பெய்வித்தானைக்
கண்டது நான் கடல்மல்லைத்தலசயனத்தே !

எனத் திருநின்றவூர் மங்களாசாஸனமும் வருகின்றது என்பர்.

பக்தவத்ஸலப் பெருமாள் பிராட்டியிடம் சென்று தாம் திருமங்கையாழ்வாரை நாதிதன் ஆக்கி ஒரு பாசுரம் பெற்று வந்தது பற்றிப் பெருமையுடன் பேசியபொழுது பிராட்டி ஒரு மரம் தோப்பாகுமா? வள்ளல் கலியனிடயமிருந்து ஒரே பாசுரம் தான் பெற்று வந்தீரா? இன்னும் ஒரு பாசுரமாவது பெற்று வாரும் என்று தூண்டியருளினாளாம். எனவே நின்றவூர் எம்பெருமான் மீண்டும் ஆழ்வாரைத் தேடிக் கொண்டு போனானாம். இப்பொழுது அவன் ஆழ்வாரைப் பிடித்த திவ்யதேசம் திருக்கண்ணமங்கை அங்கு ஆழ்வாரைத் திருக்கண்ணமங்கை பக்தவத்ஸலன் நாதிதன் ஆக்கிடவே அவனைப் பற்றிப் பெரும் புறக்கடல் திருமொழியை ஆழ்வார் அருளிச் செய்து கொண்டிருக்கின்றார். இப்போழ்து நின்றவூர் பக்தவத்ஸலனும் வேண்ட அவனாலும் நாதிதன் ஆகிய ஆழ்வார் அவனையும் இணைத்து

ஏற்றினை இமயத்துள் எள் ஈசனை
இம்மையை மறுமைக்கு மருந்தினை

ஆற்றலை அண்டத்து அப்புறத்து உய்த்திடும்
ஐயனைக் கையில் ஆழி ஒன்று ஏந்திய
கூற்றினைக் குரு மா மணிக் குன்றினை
நின்றவூர் நின்ற நித்திலத் தொத்தினை

காற்றினைப் புனலைச் சென்று நாடிக்
  கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டேனே !

என அருளினாராம்.

பணிவிடைகளை பகவான் அருளிப்பாடு இட்டுத் தான் செய்யவேண்டுமாம். அருளிப்பாடு இடாத போது செய்துவிட்டால் அது அபசாரம் ஆகுமோ? அதிகப் ப்ரஸங்கம் ஆகுமோ? என ஆதிசேஷனே அஞ்சியதும் உண்டாம். பள்ளி கொண்ட பரமனின் தூக்கத்தில் தொந்தரவு செய்ய வந்த மதுவையும் கைடபனையும் விஷம் கக்கி ஸம்ஹரித்தாராம் அவர். பேயாழ்வார் இந்த வரலாற்றினை

காய்ந்து இருளை மாற்றிக் கதிர் இலகு மாமணிகள்
  ஏய்ந்த பணக்கதிர்மேல் வெவ்வுயிர்ப்ப – வாய்ந்த
மதுகைடவரும் வயிறு உருகி மாண்டார்
  அது கேடு அவர்க்கு இறுதி ஆங்கு.

என்று பாடியுள்ளார். ஆனாலும் சேஷியின் கட்டளை இன்றித் தாம் ஸ்வதந்திரனாகச் செயல்பட்டு விட்டோமோ என அவர் வெட்கி அஞ்சி வருந்தித் தலைகளைத் தாழ்த்திக் கூனிக் குறுகி இருந்த பொழுத அவரைத் தேற்றி நன்கே செய்தாய் என ஆறுதல் அளித்தானும் எம்பெருமான். இந்த நிலையிலே இன்றும் திருமெய்ய மலையிலே ஆதிசேஷனும் அவனும் காட்சி அளிப்பதைக் காணலாம்.

இப்படி அல்லாது அவன் ஆணை பெற்றுப் பிறகே பணிவிடை செய்திட வேண்டும் என்பதே நாதிதன் என்பதன் மூலம் காட்டப்படுகின்றது. கட்டளை இடப்பட்டவனாகப் பணிவிடை செய்கிறான் எனில் பொருந்தும். ஆனால் இறைவன் ப்ரார்த்திக்கப் பணி செய்கிறான் தொண்டன் என்றல்லவா நாதிதன் என்ற சொல் மூலம் கிடைக்கும் பொருள் ஆகும் ?. அது பொருந்தவில்லையே என்ன வேண்டா. எம்பெருமான் கட்டளை இட்டருளுவது கூட வேண்டுவது போலவே இருக்குமாம். அது அவனுடைய பண்பாடாம்.

(தொடரும்)